

У Подгорици данас почиње политички судски процес против народних посланика и предводника српског народа у Црној Гори - Андрије Мандића и Славена Радуновића.

Већ годину дана траје настојање режима Мила Ђукановића да сузбије демократску опозицију, овековечи своју ауторитарну власт и трајно обесправи српски народ у Црној Гори. У Црној Гори су на данашњи дан пре годину дана започеле највеће демонстрације у историји ове државе које није организовала власт. Родила се нада да ће ова несрећна држава први пут у својој самосталној историји и, први пут после кратког демократског раздобља под круном Карађорђевића, добити демократске изборе и поштено изабрани парламент и владу. Подсећам да су у Црној Гори Мила Ђукановића присутне многобројне злоупотребе и да је над ранијим парламентарним, председничким изборима из 2013, па чак и над пописом из 2011. године тешка и срамна сенка сумње. У Црној Гори постоји седамдесетогодишњи континуитет недемократске власти, а актуелна олигархија је на власти дуже од четврт века. На власти се одржава насиљем, злоупотребама, фалсификовањем, сарадњом са организованим криминалом и пактирањем с најмрачнијим сегментима влада великих сила - од САД до Руске Федерације. Током последњих петнаест година власт Ђукановићевог режима заснована је и на потпуном обесправљивању српског народа, који чини трећину становништва и чијим језиком говори више од половине грађана Црне Горе. Национална обесправљеност јасна је и непорецива, од чињенице да су Срби пет пута мање заступљени у државној управи и локалној самоуправи него што их има према попису, преко обесправљивања цркве, прогона професора и наставника, чак ученика... Посебан проблем представља чињеница да је Ђукановићу и његовим саучесницима од стране САД и ЕУ дозвољено да непрекидно испољавају дивљу и срамотну шовинистичку мржњу према Србима и Србији, те тирански бес према свима који су привржени идеалима слободе и демократије. У томе имају подршку и појединих медија из Србије, који зачудо безрезервно стоје иза садашње власти у Београду.

Андрија Мандић и Славен Радуновић су октобра прошле године вршили своју дужност. Они су народни посланици и стајали су на бранику своје државе и демократије. Једна од основних максима правосуђа јесте да „где нема жртве нема ни злочина”. Њима суде зато што су на позив председника Народне скупштине изражавали намеру да уђу у зграду парламента. Једине жртве демонстрација током седмица њиховог трајања били су

грађани које је усред ноћи напала Ђукановићева полиција. Уосталом, какви су то мрачњаци и тирани у прошлости покушавали да одвоје народ од народне скупштине?

У Београду је формиран одбор за одбрану Мандића и Радуновића. Наша дужност је да станемо у одбрану не само обесправљеног српског народа већ и идеја демократије и слободе. Жалосно је што у Бриселу, Берлину, Лондону и Вашингтону још увек нису спремни да бране принцип, а не разне режиме који тако поражавајуће личе на хладноратовске јужноамеричке хунте. Недопустиво је да званични Београд остане нем када једна шовинистичка политика суди онима који су уз нас били увек: 1914, 1941, 1991, 1999, 2000, 2008. године...

(Политика)